СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXV. Ч. 282. Джерзи Сити, Н. Дж., понеділок, 5. грудня, 1927. VOL. XXXV. No. 282. Jersey City, N. J., Monday, December 5, 1927. THREE CENTS.

СМИТ ВИСТУПАЄ З ВИРАЗНОЮ ПРОГРАМОЮ ПРОТИ ПРОГИБІЦІЇ

ЗАЯВЛЯЄ ПУБЛИЧНО, ЩО ГОРОЖАНИ МАЮТЬ ПРАВО ВИСТУПАТИ ПРОТИ ПРОГИБІЦІЇ.

ОЛБАНІ, Ню Йорк, 2. грудня. — Ґубернатор Смит виступив нині з незвичайно важною публичною заявою в справі прогибіції, котра певно буде мати немалий уплив на його кампанію за номінацією на уряд президента Злучених Держав.

Говорив він на конвенції Нюйорської Стейтової Ліґи Голосуючих Жінок, і сказав у своїй промові, що кождий горожанин має право виступати проти тих постанов конституції, які він уважає за шкідливі й невідповідні. Уряд має обовязок виконувати конституцію, але горожанин має право добиватися її зміни. В сей спосіб мають горожани право виступати проти прогибіції.

Ґубернатор заявився далі проти заострювання законів про виконування прогибіційного закона. На думку Смита, американський уряд має тепер тільки законної сили для виконування прогибіції, скільки йому треба.

КУЛИДЖ ЗА БУДОВОЮ НОВИХ ВОЄННИХ КОРАБЛІВ.

ЙОГО УРЯД БУДЕ ДОБИВАТИСЯ ВІДПОВІДНОЇ УХВАЛИ НА КОНҐРЕСІ.

ВАШИНҐТОН, 2. грудня. — Президент Кулидж дав до зрозуміння провідникам републиканської партії, що його міністри будуть добиватися на сій сесії конґресу, щоби конґрес визначив більшу суму гроша на будову нових воєнних кораблів.

Які саме пляни федерального уряду в тій справі, покищо держиться в тайні. Дається тільки до зрозуміння, що уряд буде добиватися, аби конґрес згодився на будову щорічно кількох воєнних кораблів типу кружляків містоти 10 тисяч тон кождий.

Уряд стоїть на становищі, що він не будував нових кораблів від довшого часу, хоча він мав до сього право на основі своїх порозумінь з Анґлією та Японом, але сього не робив. До сього його кружляки вже тепер постарілися, і йому треба заступити їх новими.

ІРЛЯНДІЯ БЕРЕ ПЕРШУ ПОЗИЧКУ В АМЕРИЦІ.

БАНКИ РОЗІБРАЛИ ПЕРШИХ 15 МІЛІОНІВ ДОЛЯРІВ.

НЮ ЙОРК, 2. грудня. — Американські банкирі розібрали вже першу рату 75-міліонової позички Свобідної Ірляндської Держави, яка виносить 15 міліонів долярів.

Позичка ся робить велике враження в фінансовім світі тому, бо Ірляндія, як частина британської імперії, брала позичку не в Лондоні, але в Америці.

СПРАВДІШНА НАВАЛА ЛЮДИЙ, ЦІКАВИХ НА НОВУ ФОРДОВУ МАШИНУ.

НЮ ЙОРК, 2. грудня. — Вистава нового Форда викликала тут немовби справдішне свято. Поліція рахує, що на оглядини нового моделю приїхало сюди 250,000 людий. Менаджери мали дістати за один день замовлення на 50,000 автів.

КОНЕЦЬ ПЕРШОЇ РОЗПРАВИ ЗА ВТОПЛЕННЄ ХЛОПЦЯ РАДИ АСЕКУРАЦІЇ.

НЮ ЙОРК, 2. грудня. — Розправа проти Джосефа Лефковіца та Ґарі Ґрінберґа, обжалованих за втоплення Беняміна Ґолдштайна ради асекурації, покінчилася нині ореченнем присяжних суддів, яке признало Лефковіца винуватим вбийства першого степеня, за яке належиться кара смерти, та повним звільненнєм від вини й кари його співтовариша злочину.

Нарада лави присяжних суддів тревала 7 годин. Судця приказав привезти Лефковіца до суду в вівторок, щоби прочитати йому вирок.

З РОЗПРАВИ ЗА ВБИТТЯ Д-РА ЛІЛІЕНДАЛА.

МЕЙЗ ЛЕНДИНҐ, Ню Джерзі, 2. грудня. — На нинішнім засіданню суду над панею Марґаретою Ліліендал та Вилисом Бічом, обжалованим за вбитте д-ра Ліліендала, переслухано ряд свідків, покликаних обороною. Свідки ці підтверджували зізнання обжалованих; одні підтверджували, що вони бачили, як якісь Мурини здержували автомобіль лікаря, а другі свідчили, що Біч не міг убити лікаря, бо в той час він був у другому місці, далеко від місця злочину.

АВТО З ДВОМА ЛЮДЬМИ ЗВАЛИЛОСЯ В ОЗЕРО.

КАТОНА, Ню Йорк, 2. грудня. — Томас Словт їхав автом на скруті на Чері Стріт так скоро, що вдарив автом на поруча, що захоронне дорогу від озера, проломив загороду, звалився в озеро й втопився. З ним потонув його товариш.

ПІДЛОЖИВ ДИНАМІТ ПІД НАРЕЧЕНУ.

ОТАВА, Илинойс, 2. грудня. — Гайрем Рід, 24-літний син богатого фармера з Мосвила, признався поліції, що він підложив динаміт під місцевий шкільний будинок та спричинив тяжкі покалічення вчительки сеї школи, а його нареченої панни Айоли Бредфорд. Молодий мав підложити бомбу в піч школи.

Він сказав поліції, що дівчина мала мати дитину, а він не хотів з нею женитися.

ЯПОНІЯ ХОЧЕ ЗГОДИ З СОВІТСЬКИМ СОЮЗОМ.

ТОКІО, 1. грудня. — Бувший японський міністер заграничних справ, віскавнт Ґото, їде до Москви, щоби вести там переговори в справі тіснішого порозуміння між Японією і Совітським Союзом.

Він уважає кооперацію між обома державами, передовсім на економічнім полі, за конечну річ для запевнення мира на Далекім Сході. Совітський Союз посідає величезну територію й є заінтересований в розвитку економічних справ на Сході й через те треба з ним числитися. Ґото заявив одначе, що він їде до Москви як приватна особа.

В ЧАСІ ПОВЕНІ В АЛЬЖІРІ ЗГИНУЛО 3000 ОСІБ.

АЛЬЖІР, 1. грудня. — В часі повені, у департаменті Аран згинуло 3000 осіб, між якими було 250 Европейців. Повінь знищила 12 тисяч квадратових миль найбільше урожайної території у цілім департаменті. Повінь загрожує тепер сусідуючому з Альжіром департаментові. Ріка Шельф в Орлінсвил підноситься дуже скоро. Тому опорожнено вже деякі простори в Орлінсвил. Уся комунікація, з виїмком воздушної, є там неможливою. Се утруднює доставу поживи й одіжі тисячам жертв повені, що блукають по спустошених околицях.

СИНКЛЕР ЛУЇС У МОСКВІ.

МОСКВА, 1. грудня. — Прибув тут Синклер Луїс, американський новеліст, щоби перебути два тижні у Совітськім Союзі. На двірци привитали його представники Совітського Товариства для Культурних Взаємин і богато російських письменників. Американська кольонія дала обід в честь Луїса в Ґренд готелі.

ОДРУЖІННЯ ЧЕНҐ-КАЙ-ШЕКА.

ШАНҐАЙ. — Бувший головно-командуючий кантонською армією, ґенерал Ченґ-Кай-Шек, оженився з сестрою вдови по Сун-Ят-Сені. Він занимає тепер посаду голови военного совіту й є членом Центрального Комітету кантонської партії.

ЕПІДЕМІЯ ХОЛЕРИ В БЕНҐАЛЮ.

КАЛЬКУТА, Індії, 1. грудня. — У Бенґалю, що є одною з більших територій у Індіях, шириться в застрашаючий спосіб епідемія холери. У тижні, що скінчився 19 падолиста, занедужало там на сю страшну недугу 3,703 осіб, з чого померло 2,139.

ЖІНКА ХОЧЕ БУТИ КАТОМ.

ПРАГА. — В Чехословаччині опорожнилася посада ката. Розписано конкурс і на опорожнену посаду подалося 50 осіб, між якими був один бувший теольоґ, безробітний актор, бувший офіцир, а також одна жінка.

ПРОФ. СКАТА НІРІНҐА ОБІКРАЛИ В МОСКВІ.

МОСКВА. — З Москви доносять, що перебуваючого там проф. Ската Нірінґа, Американця й прихильника большевиків обікрали у трамваєвім вагоні. Невідомий злодій розрізав бритвою кишеню його сурдута й украв звідтам гаманець, у якім містилося 20 долярів, усі документи й пашпорт Нірінґа з консулярними візами та инші документи. Нірінґ ніздорізвав о крадіж стоявшу коло нього пасажирку і казав її арештувати, однак вона доказала свою невинність.

ЧУДОМ ВРАТОВАНА САМОГУБНИЦЯ.

ВІДЕНЬ, 1. грудня. — 13-літна самогубниця, Марія Горнік, лише якимсь чудом чи щасливим трафом не втратила життя.

Коли її матір виганьбила за те, що вона проходжувалась з хлопцем, рішилася вона поповнити самогубство. По виході матері з дому кинулася вона з третього поверха в долину й упала в наставлені руки матері. Матір побачивши, що її дочка вискочила з вікна, підбігла й зловила її у руки. Обі вони не потерпіли ніяких покалічень.

ПРИХАВ В АМЕРИКУ ОСНОВАТЕЛЬ НОВОЇ РЕЛІҐІЇ.

Сими днями приїхав у Злучені Держави з Литви відомий там письменник і основатель нової реліґії Вісоміс.

У своїх реліґійних проповідях Вісоміс не спирається на ніякі святі писання, а вважає, що людина повинна приймати з усіх людських навчань те, що підносить і ушляхотнює її характер. Його навчання й називають вісовізмом.

Вісоміс уже поробив у Литві досить значні заходи коло розширення свого вірування, і тепер приїхав до Америки, щоби запізнати зі своєю наукою наперед своїх земляків, а відтак також іміґрантів других народів. Він уже мав ряд відчитів перед литовською авдиторією, та стрінувся вже з прихильною оцінкою від богатих литовських груп.

Незадово буде він читати й для других народностий, що хотілиб запізнатися з його наукою. Перший такий відчит Вісоміс заповів на 7. грудня на 8. годину вечером до Черч оф Алл Нейшенс, на розі 9. стр. та 2. Ев. в Ню Йорку; буде він там говорити по московськи на тему: „Чи всяка реліґія противиться науці?"

ЗДИЧІННЯ СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ В ГАЛИЧИНІ.

У селі Ясниска коло Городка Ягайл. впали 5 парубків пізним вечером на подвіре господаря Івана Курки й побили його так, що він сконав на місци. Злочинців, якими є Дмитро Маркевич, Юрко Яворський, Михайло Маркевич і Федько Яворський, арештовано й відставлено до суду. Оден зі злочинців, Василь Жеребецький, утік.

ЛІТВІНОВ ГОВОРИТЬ ПРО НЕДАЛЕКУ ВІЙНУ.

ЖЕНЕВА. — Голова совітської делеґації на конференцію для розоружень розіслав усім делеґатам повідомлення, обіймаюче 11 сторін, у якім говориться, що небаром вибухне війна, о много більше жорстока, як війна у 1914-18 роках.

В тім повідомленню говориться, що армії европейських держав числять тепер оден міліон жовнірів більше, як їх було у 1914 році й що непорозуміння між Францією й Італією, Литвою й Польщею грозять війною та що лише совітський проект може запобігти вибухови війни.

Він називає щирою заяву Злучених Держав, що запевнення европейських держав про їх миролюбивість є брехливі й тому Америка буде отверто збільшати ужиття хемічних препаратів і газів.

ДЕПОРТАЦІЯ КИТАЙСЬКИХ СТУДЕНТІВ З МОСКВИ ДО КИТАЮ.

МОСКВА. — Велике число китайських студентів висшого курсу університету Сун-Ят-Сена в Москві устроїло демонстрацію на Червоній площі, несучи таблиці з написами: „Проч з революційними спекулянтами" і „Нехай живуть дійсні леніністи — Троцький і Зіновєв".

Усіх демонстрантів арештовано і негайно вислано експресовим поїздом до границь Китаю.

Між арештованими і депортованими є також і син Чанґ-Кай-Шека, бувшого команданта націоналістичної армії в Нанкінґ. На їх місце принято 100 Китайців, членів робітничого союза в Ганкові, в більшости непісьменних.

ЯК ВИГЛЯДАЄ ЗЕМЕЛЬНА РЕФОРМА НА ЗАКАРПАТТІ.

З нагоди святкування девятиліття істнування ЧСР през. Масарик назвав земельну реформу в ЧСР „найбільшою соціяльною реформою". А як та реформа виглядає в примінению до українських працюючих мас Закарпаття, хай послужить такий факт: На цілім Закарпаттю розтягаються величезні маєтки графа Шенборна, що їх дістала його рідня від Габсбурґів, які в той спосіб покарали український нарід за те, що повстав проти надужить цісарських військ. Маєток цей лежав не використаний, бо сам Шенборн ним не дуже занимався, а нарід з браку заробітку й землі мусів вимандровувати до Канади.

Тепер на підставі земельної реформи ці величезні простори малобся розпарцелювати між місцеве населення. Та до цього не прийшло й мабуть не прийде, бо ріжні спекулянти, аґенти графа, організують товариства нібито для індустріялізації, щоби під тими фірмами спинити земельну реформу и взагалі вирвати маєток з під парцеляції.

Чеський уряд, який добре знає нужду народу і голод на землю, дивиться крізь пальці на ті шахрайства пана графа.

РУМУНСЬКИЙ ЧАСОПИС ПИШЕ ДАЛЬШЕ ПРО ЗАВОРУШЕННЯ НА УКРАЇНІ

ПРИЧИНОЮ ЗАВОРУШЕНЬ Є ПРОГНАННЯ ТРОЦЬКОГО З КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

БУКАРЕШТ, 3. грудня. — Румунський часопис „Адеверуль" подає несправджені вістки з Кишенева про криваві сутички в околицях копалень вугля на Поділлі. Мало там прийти до боїв між військами ґенерала Найдова і совітськими військами під командою ґенерала Леплевського.

В Ямполі, на подільській стороні ріки Дністра, прийшло до уличного бою. Богато Росіян мало втекти до Румунії й Польщі.

„Чека" (тайна поліція) має переводити тисячі арештувань в Одесі. Одеські магазини мали перемінити у вязниці, у яких держать бунтарів. Минулого тижня розстріляно там більше як 100 непманів (членів організації нової економічної політики). Вони мали вести аґітацію в користь тих, що є противниками політики Сталіна. Велике число робітників у кооперативних товариствах мали прилучитися до опозиції, тобто сторонництва Троцкого й Зіновєва.

Донесення румунскої преси подають, що причиною кровних сутичок на Україні має бути виключення Троцкого з комуністичної партії.

ПОЛЬСЬКІ ЗЛОДІЇ ОБКРАДАЮТЬ ЗАГРАНИЧНИХ ДИПЛЬОМАТІВ.

ДІМ БРАЗИЛІЙСЬКОГО ПОСОЛЬСТВА ОГРАБЛЕНО НА $15,000.

ВАРШАВА, 2. грудня. — Польські злодії не дармують, але дальше поширюють розголос польського імени. Минулої ночі обрабували вони дім тутешнього бразилійського посольства й забрали звідтам всіляки дорогоцінности у вартости $15,000. Згадані злодії дібралися до віллі в неприсутности бразилійського посла й вивідсталися звідтам, не полишивши по собі ніякого сліду.

Помешкання бразилійського посла ограблено вже другий раз. Річи, які украдено звідтам минулого року, удалося поліції віднайти.

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ ГОТОВА ВІДНОВИТИ ДИПЛЬОМАТИЧНІ ВЗАЄМИНИ З СОВІТАМИ.

ЛІТВИНОВ ОПРОКИДУЄ ЗАКИД БОЛДВИНА, ЩО СОВІТИ НЕ ХОЧУТЬ ЗГОДИТИСЯ НА ЗАПЕРЕСТАННЄ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРОПАГАНДИ.

ЛОНДОН, 3. грудня. — Премієр Болдвин заявив у минулий вівторок в анґлійськім парляменті, що ані Велика Британія, ані Совітський Союз не поробили досі ніяких кроків, щоби навязати нанова дипльоматичні або торговельні взаємини. Він сказав дальше, що у своїй недавній промові на бенкеті у лорда мейора Лондону подав умову, під якою Велика Британія буде готовою ввійти у дипльоматичні взаємини з Совітським Союзом. Тою умовою є домагання від Совітів дати запевнення, що не будуть мішатися у внутрішні справи Великої Британії й вести комуністичну пропаґанду.

Заступник комісаря заграничних справ Літвінов, що перебуває тепер у Женеві, опрокидує закид Болдвина. Він стверджує, що Совітський Союз вже дав таку запоруку і годиться, щоби обі держави запевнили себе, що не будуть мішатися до своїх внутрішних справ. Ся запорука міститься у промові Рикова, голови народних комісарів, яку він виголосив у Харкові 25. падолиста. У своїй промові сказав Риков, що совітське правительство „не відмовляється" відновити дипльоматичні або торговельні взаємини з Великою Британією на основі взаїмного немішання у свої внутрішні справи.

РУМУНСЬКА ОПОЗИЦІЯ ВІДКИДАЄ ОФЕРТУ ПРЕМІЄРА БРАТІЯНУ.

НАРОДНЬО-СЕЛЯНСЬКА ПАРТІЯ ДОМАГАЄТЬСЯ НОВИХ ВИБОРІВ.

БУКАРЕШТ, 2. грудня. — Премієр Братіяну, ведучи переговори з провідником опозиції Маню, зробив йому оферту в нагороду за перехід його партії на сторону теперішнього правительства.

Братіяну мав обіцяти партії д-ра Маню 50 відсотків усіх мандатів у парляменті та 45 у сенаті. Маню не приняв одначе оферти Братіяну й заявив йому, що волить розписання нових виборів і переведення їх у законний спосіб, без ніякого терору зі сторони правительства.

ЖІНКА ПРЕЗИДЕНТОМ АВСТРІЙСЬКОГО СЕНАТУ.

МАДАМ ОЛЬГА РУДЕЛЬ-ЗЕЙНЕК ПЕРШОЮ ЖІНКОЮ, ЯКУ ВИБРАНО ПРЕЗИДЕНТОМ СЕНАТУ.

ВІДЕНЬ, 2. грудня. — Австрійська република може похвалитися, що має першу жінку предсідательною висшої палати.

Є нею мадам Ольга Рудель-Зейнек, яку вибрано предсідательною австрійського сенату. Вибір жінки предсідательною сенату здивував усі законодатні палати в европейських державах через те, що австрійські жінки мають право голосу доперва від 10 літ.

ТЕПЕР ПРИЙМАЄТЬСЯ ЧЛЕНІВ БЕЗ ВСТУПНОГО

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодинока число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Ситі і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.
За кожду зміну адреси платиться 10 центів.
З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.
Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЗАДУМУЮТЬ „ПЕРЕСІВАТИ" ІМІҐРАНТІВ.

В понеділок 5. грудня збирається у Вашінґтоні Конґрес на 70-ту сесію. Ота сесія викликує загальне зацікавлення з приводу того, чи будуть допущені до сенату два нові сенатори, а саме Вер з Пенсилвенії і Смит з Ілиноїс, які мали бути вибрані при помочи великих виборчих надужить, підкупства і обману і проти яких вибору піднесено протести та зажалення.

Для американських знова імігрантів і тих, що щойно задумують сюди дістатися, отта сесія Конгресу готова повзяти далекосяглі рішення. Департамент Праці, якому підлягають всі іміграційні справи, предложить саме цілий ряд нових проектів, між якими на перше місце буде поставлена справа перевибору іміграції. Секретар Праці Дейвис виходить з того заложення, що в Америці багато такого чужинецького елементу, з якого нема ніякої користи, а тільки шкода. Він каже, що урядова статистика виказує, що по теперішню пору находиться в американських тюрмах 45.193 чужинців, а в домах божевільних і тим подібних інституціях 37.470, в шпиталях 14.383, а в пурґавзах 16.059 чужинців. Разом маємо 112.105 чужинців, що живуть публичним коштом. Це ті, які живуть тут вже так довго, що їх вже не можна депортувати. Ся ото обставина заставила уряд приступити до перевибору іміграції. Уряд буде отже змагати до цего, щоби не допустити до Америки непожаданого елементу і ото предложить Конгресови проект закона, який уможливить іміґраційним властям „пересівати" кандидатів, що будуть намагатись дістатися до Америки. Над кождим кандидатом будуть роблені попередом дохожденя, які будуть обнимати не тільки його власне поведення і життя, але будуть торкатися життя і поведення ще й батьків іміґранта. В той спосіб буде отже ще більше заострена іміґрація, а за те будуть дані полекші в спровадженню дітей і жінок для тих, що стали американськими горожанами.

Кождий, що намагався в послідних роках дістатися до Америки, чи то спроваджував сюди свою родину, знає добре про ті трудноші, які треба перейти іміґрантови, заки дістанеться до Злучених Держав. І тому здивується, коли прочитає, що тепер будуть „пересівати" іміґрантів ще більше. Та кожда держава має право не допускати непожаданого елементу. Таке саме право істнує і для Америки. Не треба тільки його опирати на тім, на чім опирає його секретар Праці Дейвіс. Боже вже томи вписані на ту тему, який елемент виповняє тюрми та допускається злочинів. Чужинці тут не передують. А коли чужинців повно в домах божевільних, то це головно завдяки тим тяжким умовам праці, серед яких вони мусять тут працювати. Старий край ту-ні при чім, ні самі іміґранти, ні їх батьки.

УКРАЇНСЬКИЙ А МАЛОРОСІЙСЬКИЙ ТЕАТР

Не все золото, що світиться. Не все українське, що має українську назву, не кождий Українець, що носить на собі український жупан. І не кождий театр, що зове себе українським, є ним по суті. Бо треба нам розріжнити два роди театрів. Один правдиво український, який вчить нас любови до своєї власної минувшини, защіпляє любов і привязанне до рідної землі і своєї культури та вчить нас шанувати в першу чергу так довгі літа поневолену і оплюгавлену нашими національними ворогами рідну мову. Цей український театр був і є заразом і найкращою школою нашої рідної мови. Через десятки літ був він одинокою публичною трибуною, звідки лунало українське слово по змосковщених містах Великої України.

Попри такий дійсно український театр істнував на Україні ще другий тип театру „малоросійського", який робив бизнес на гопаку, українських піснях і горілці, без якої не обходилося ніяке „малоросійське" представлення. Не звертав він уваги на якусь культурну місію українського театру, а виставляв головно такі „малоросійські" штуки, на які був попит серед московсько-жидівської публики, яка приходила до театру, щоби посміятися з „хахлів". Через те в тих малоросійських театрах все було спрямоване до того, щоби тільки розсмішувати публику. І смішили її, представляючи карикатуру українського мужика, його звичаї і обичаї та перекручуючи на московський лад його рідну мову.

Ті два типи можна добачити і в Америці. Тому то треба нам критично ставитися до вистав Медових і своїх, їм подібних, від яких заносить малоросійщиною.

Коли артисти слабо володіють українською мовою, коли говорять з московським акцентом, а замість українських типів віддають московські, то тоді годі говорити про український театр. Бо там бачимо що найвисше Малоросів, а не Українців. Мова сцени особливо мусить бути чиста й літературна.

Ніякий театр не пускає на сцену тих артистів, що не володіють перфектно, без чужинецького акценту, мовою, в якій ставиться штука. Тому то великі артисти, коли грають на чужих сценах, грають свої ролі в своїй рідній мові, хоч инші артисти грають на мові иншій. Лiпше, коли більшість глядачів не розуміє чужого слова артиста, як той артист мав би псувати ту мову. Так само жадний московський чи жидівський театр не пустить на сцену артиста, який не має чистої московської чи жидівської вимови. А ми, Країнці, допускаємо спокійнесенько тих самих артистів на українську сцену, щоби вони відгравали „малоросійську" штуку. Виходилоби, що українська мова є мовою „мужичою", а тому її можна поневіряти, як кому хочеться, але мови московської не можна псувати, бо то мова „панська".

Не розуміючи добре української мови, артист не встані схопити характеру своєї ролі, а тому віддає її так, як він звик дивитися на Українця через „малоросійські" окуляри. Тому замісць шляхотного типа, замісць людини з тонкими психічними переживаннями, з мягкою душевною вдачею, з глибоким фільзофічним змислом, подається нам „малоросійського" типа: поверховного, неотесаного в поведенню, примітивного в свому думанню, жорстокого і брутального.

Типови веселої вдачі, з тонким гумором, надається вид розбештаного гультіпаки, прикрого насмішника. Тонкому політикови дається вид нещирого хитруна і т. д. Особливо в „малоросійських" театрах достається нашому, питомому Українцям гуморови. Тут „малоросійські" артисти обовязково віддають тип карикатурно смішного, придуркуватого, такого, про якого у нас кажуть, що в него „не всі дома" і т. д. Ще гірше справа стоїть, коли „Малоросам" доводиться грати ролю людини, що любить випити. Тоді вже маємо перед собою тип страшного пяниці, волоцюги, обовязково з вишневим „чиряком" на носі, розхристаного, розперезаного.

Ще гірше справа стоїть з режисером. Коли режисер не володіє перфектно не лише звичайною розговірною українською мовою, але коли вже не знає і всіх нюансів літературної мови, то він часто впадає в блуд при розумінню загальної ідеї штуки й віддає її зовсім не такою, як то мав на меті автор. Тому то так багато прекрасних українських штук переміняються в руках режисера, що не знає української мови, в прикрі „малоросійські" сентиментальні драми чи балаганні сміхотвори, а не в комедії в повному розумінню сього слова.

Не знаючи українського побуту, етнографії, історії, історичних звичаїв, архітектури і т. д., майже завжди „малорос" режисер передає все в неправдивому й в невластивому для даної епохи дусі, або в зовсім чужім для українства характері. Так наприклад в Ню Йорку один „фаховий" режисер, виставляючи драму „Мазепа", змушував дієві особи, а в тім числі й Мазепу, подавати при зустрічі один другому руку під теперішню моду.

В такого то режисера кожна українська штука вийде неправдивою з побутового, етнографічного, історичного та психольоґічного боку. Вона може бути ефектовна по своїм костюмам, танцям, пісням, але все це буде переборщене, блискуче, але воно не українське, а „малоросійське". Тому й виходить таке, що бідна, злиденна Наталка в оперетці „Наталка Полтавка" вирядається в одежу богачки, а багатий возьний одягається старцем. Так само й бідний зарібник Петро, замісць звичайної, але пристойної чистої одежі українського робітника, одягається в одежу тисячника. Це тому, що „малоросіяни" лише так розуміють Українців. Для них немає Українців без гопака, пиятики, ефектної одежі, сліз, бійки і сварки. Тому вони у всім звикли віддавати тільки карикатурні типи „малоросів".

Тут вони роблять з українським театром те саме, що роблять инші з московським, коли намагаються поставити московську штуку, не знаючи московського народа. Чужинці витрачують великі кошти на постановку московської штуки, виконують сценічно й технічно все досконально, артисти й режісер мають найліпшу волю та бажання вивести правдивих тіпів, правдиво представити побут, але Москаль, подивившись на їх гру, скаже: „Развесистая клюква". Оттакою саме „развесистою клюквою" для кожного Українця є „малоросійська" постановка українських штук.

Навіть перша українська театральна штука, що ось більше ста років не сходить зі сцени, себто „Наталка Полтавка", була написана Котляревським, щоби покласти вже раз початок кінця „малоросійщині" в театрі, та, на жаль, та „малоросійщина" ще й досі живе на нашій сцені й навіть з творів самого Котляревського роблять „малоросійську" штуку з вишневим носом, пиятикою, гопаками та ріжними недоречними вставками артистів. Роблять і називають це „українською виставою". А це не українська, а малоросійська вистава.

Кожен Українець, в котрого є хоч крихта національної гідности, мусить заявитися проти тих „малоросійських" вистав, які осмішують наш побут і нівечать найдорожчий наш національний скарб: українську мову.

Професійні артисти „малороси" можуть зробити штуку ефектною і відограти її надзвичайно гарно сценічно, але обовязково зроблять її „малоросійською". А для нас буде краще, коли українську штуку відограють аматори, якщо вони тільки зуміють задержати національний характер штуки і пошанують мову.

Жінка для совіту, теща для привіту, матінка рідна лучше всього світу.

ВАЖНЕ ДЛЯ ВП. ПП. СЕКРЕТАРІВ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА.

Сим повідомляється Вп. пп. Секретарів відділів У. Н. Союза, що висилка календарів на рік 1928 для членів У. Н. Союза вже розпочалася і що вже вислано календарі на адреси пп. Секретарів для слідуючих відділів:

Вислано почтою 2. грудня: Від. 63 (2 п.), 81, 83, 85, 86, 90, 99, 104, 105, 113, 123, 124, 130 (2 п.), 245.

Котрий би зі згаданих відділів не дістав з якоїсь причини посилки до 10 днів від дня висланння календарів, нехай повідомить Адміністрацію Свободи.

ДО ВП. ПАНІВ СЕКРЕТАРІВ МІСЦЕВИХ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА.

Згідно з ухвалою конвенції, що року видається календар У. Н. Союза. Календар на рік 1928, вже вийшов і висилка календарів до відділів вже кінчиться. Кождий секретар обовязаний слідити за висилкою календарів для його відділу, яка то є пролошена в Свободі, пакунок відібрати з почти або експресу і на найблизшім місячнім мітінгу календарі роздати між членів по ціні 30 цнт. за примірник.

Тому, що головна канцелярія У. Н. С. обовязана заплатити за виданне календаря в грудні с. р., просяться конечно всі належитости за календар сколектувати і прислати враз з місячними рахунками в місяці грудні, щоби довгів не перетягати на слідуючий рік.

Всі члени нові або приняті наново мають право зажадати календаря по ціні 30 цнт., а місцеві секретарі зволять замовлення прислати як найскорше. Всі членкиці жени членів, не є обовязані календарів побирати і за них платити, однак на замовлення можуть дістати по тій самій ціні як і всі прочі члени.

Роман Слободян, гол. фін. секр.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Тов. Вільних Козаків, від. 316, повідомляє своїх членів, що річні збори відбудуться в четвер, дня 8-го грудня, точно о годині 8-ій вечером. Після статута кождий член мусить явитись на річних зборах, а котрий не явиться і не повідомить товариського заряду, то, заплатить 50 ц. кари, а урядник 1 дол. На сих зборах буде голованне на товариський уряд на 1928 рік. Довгуючі члени зволять сего місяця вирівнати свої вкладки, бо щоб контрольна комісія знова на мітінґу не сварила тих членів, що не пильнують навіть своїх вкладок. Подається до відома контр. комісії, що книжки до контрольовання будуть готові на 25 грудня. — В. Ґурянський.

ГЕМСТЕД, Л. АЙ. Тов. Запорожська Січ, від. 327, повідомляє усіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що річні збори відбудуться у четвер, дня 8-го грудня, точно о 7-ій годині вечером, в У. Р. Домі при Юніондейл Евни. Обовязком є усіх членів явитись на сих зборах. Довгуючі члени мають вирівнати свої довги. Буде вибір нового уряду і роздасться календарі на 192 р8ік. Неявившийся член підлягає карі 1 дол., а урядник 2 дол. — І. Гречин, предс.; І. Іванів, секр.

Де общее добро в упадку,
Забудь отця, забудь і матку —
Дети повинність ісправлять.

І. Котляревський.

Петро Козланюк.

НЕ ЗРАДИВ.

(Присвячую авторові: „Іване без роду, Іване без долі").

(Докінчення)

— Ну, та не лиш мене, старичок, але й усе наше військо. В ночі ми робимо наступ на ваших Австріяків. Бо пропадете ви тут з усім, як ми ще так довше побудемо... Таки ваші вас вистріляють.

Гнат стояв ні в живих, ні в мертвих.

— А ти, хазяїне, не бійся, що підеш з нами, — став успокоювати його Москаль. — Тобі нічого не станеться... Ти тільки покажеш нам броди, ми заплатимо тобі гарно й ти назад собі вернешся до дому.

— А колиж це, пане?

— Зараз у вечері. Я смерком прийду за тобою.

Москаль встав і на відході звернувся до мужиків:

— А ви, люде, не бійтеся Москалів, — сказав до них. — Вони нікого не їдять, як це ви думаєте... Йдіть та рятуйте, поки ще не стріляють, останки свойого добра, хай не горить, та військо не розтягає.

Мужики, наче вижалені повибігали; вийшов і Москаль на останку. В хаті остався тільки старий Гнат і Гнатиха з доньками. Гнат хвилиночку тер безпорадно журбою зморщене чоло, а пізніше вийшов на двір.

Село виглядало тепер наче старезний, пошкамутований чобіт, всюди ями, розвалини, а між тим усім густенько яскравились жевріючі будинки та деревини. Червоне, гейби на когось розсерджене сонечко зарходило і всеньке село було наче обіллятє багряною кровю.

Недалечко, обік Гнатового подвіря, лежала понурим звалищем Миколова хата, а трошки дальше горіли Семенова стодола і Якимова хата. В багача Микити курилися невимолочені, ще чорт зна колишні, стіжки збіжжа, що старий Микита держав їх на „голодні роки", аби заробити добре.

Поміж звалища й вогні сновигали перелякані мужики й жіноцтво, та німо, без звичайного галасу рятували останки своєї кервавиці.

Гнатова стаєнка лежала теж безладною купою дерева й глини. Одинока його потіха — коровиця лежала в отій, незграбній купі з кривавим розпоротим черевом, з широченними, переляканими очима.

Старий Гнат зжахнувся, та хутко пішов до хати. Тут хвилиночку стояв німо, гейби сам не свій, а далі здригнувся і тяжко закляв на всю хату.

Гнатиха перехрестилася і вражено повернулася до нього.

— Ігій на тебе, старий! — озвалася. — Чого грішиш, та Бога ображаєш? Ще мало нам, грішним, Божої кари?

Гнат преважко зітхнув.

— Ех-ха! Той пан-Біг уже таки аж надто розкарався над нами нещасливими! — промовив докірливо.

— Та чого-ж ти грішиш, безбожнику?! — майже викрикнула вражена Гнатиха.

— Чого? Та ади — я вже з глуздів ізсуваюся. Я розум утрачую.

— Та щож тобі такого?!

— Що? Ще питаєшся? Таж подумай: через оцих ворогів-Москалів наші брати й сини гинуть на війні, наші села йдуть з торбами, а я, я маю показувати броди їм сьогодня, щоб вони йшли братів наших різати! Ну?! — майже аж викрикнув Гнат на останку.

— майже аж викрикнув Гнат на останку.

— Ну, тай щож ти винен у цьому? — спитала Гнатиха. — Адже не твоя воля... Мусиш показати.

Старий Гнат схопився.

— Мушу?! — А я їм покажу, що не мушу! Я не зраджу нашому цісареві і військові... Адже вони, жінко, на наших синів ідуть — розумієш? І мені показувати їм дорогу!?

Гнатиха, згадавши про своїх синів, що може вже й побиті війною, прослезилася.

— Ну, і щож ти зробиш, чоловіче? — сказала скрізь сльози.

— Втечу з дому, — відповів старий Гнат рішучо.

— Тай де тоді сховаєшся від них?

— Де?... Я на той бік, до наших, утечу... Коб лише стемнілося трохи, щоб вони не побачили, як я бредитиму воду... Я ніяк не можу зрадити та ворогові помагати.

— Бійся, старий, Бога! — сплеснула Гнатиха. — І нас, баб, хочеш самих лишати в цьому пеклі?!

— Ви вже не діти — не пропадете без мене... Зрештою — навіщо вам мене? Адже господарства все одно вже нема. А я верну з нашими, як уже Москалів проженемо.

І що не вговорювала стара жінка, що вже й доньки не поклопоталися!... Ні, і ні! Не зраджу і не зраджу „нашим". — Старий уперся, наче той дурний баран на свою загибіль.

І таки пішов з дому. Не міг зрадити.

Вечером, як уже добре стемніло, перебродив Гнат річку. Скинув штани, завязав їх собі на шию і перебродив тепленьку, шопітливу воду. Брив тихесенько, нечутно. А щоб не наробити зайвого шуму та плюскоту — старий Гнат підіймав високо ноги і аж на пальці ставав уважно. Вода-ж на хвильку спиналася, біля його ніг кругом обтанцьовувала і, залоскотавши їх наче жартовлива дівчина, втікала дальше, шепочучи щось собі нишком.

Ось уже берег річки. Гнат з трудом видрапався на нього, вбрав на себе штани і побрів навпростець молоденьким, зеленим луговинням.

Довкола було тихо, як у храмі. Шуміла тільки десь у далечі вода на греблі і де-не-де перекликалися вартові по обох боках річки.

— Пік-пак! Пік-пак-павх! — стріляли вони все, наче ті діти з бзинових пукалок.

Гнат перебрив ще одну мілку розтоку річки та вийшов на пустий, камінистий зарінок. Ще трошечки і він вийде на дорогу, що перетинає зарічкою село на двоє. За селом довгеньке пасмо зеленого горба, а там...

Гнат чувся повно вдоволеним. Адже таки не зрадив він своїм! Вдоволення аж палилося в старечих Гнатових грудях.

Наразі по всьому горбі щось нечутно блиснуло і довжезна смуга білого світла тихесенько посунула в долину.

Гнат перелякався й аж приліг до землі.

Бліде світло перебігло село. Хутко переплигнуло річку і освітило, наче якийсь велитенський каганець, усе тогобічне село.

Гнат перехрестився тричі.

— Ігій! — подумав злякано.

— А це що за мара, преч би казало?!

— Пік-пак! Пік-пак-повхх-х! — рав-у-раз ніби гралися вартові.

Світло враз пропало десь у селі. Гнат схопився та побіг колючим зарінком. Вибіг на дорогу і йшов уже з вільна поміж попаленими мужицькими господарствами. Хоч і лячно і болюче було Гнатові дивитися на ці жахливі останки людської кервавиці, але... Війна нічого не щадить, — успокоїв себе, зітхаючи.

Ось при дорозі біліється той камінний хрестик, що люде закопали його колись на згадку скасування панщини... І хоч нема вже панщини та буків — люде все таки бідують проте, та й досі ще вони в панських кігтях, — подумав Гнат, переходячи повз нього.

— Halt! — перебило щось враз грімко Гнатові міркування.

Гнат став, як вкопаний і трішечки зжахнувся. Чоловік у війську не служив, кріса — до війни — бачив тільки, що в жандарма, як приходив арештувати та шукати напасти в селі... Все таки неприємно бачити перед собою цісарський мундур.

Але: halt — це вже й мала дитина знає в селі, що — стій!

— Feldruf!*) — кликнуло щось напроти нього.

Треба щось казати а тут — чорт його знає що? Але нема ради.

— Я, пане, тото... Від Москалів утікаю з того боку.

До Гната підійшов високий жовнір і приложив йому дуло кріса до грудей.

— Feldruf!? — сказав грізно.

Гнат задріжав увесь, як осика.

— Називаюся Гнат Бідачисько, пане, — забелькотів Гнат, тремтячи.

— Русс? Ті — Русс?

— Ая-я... Русин, панoньку, — підхопив Гнат утішно. Втікаю від Москалів, бо вони хотіли, щоб я їм броди в річці показував.

— А! — показав наперед сердито жовнір крісом.

Гнат зрозумів, та пішов мовчки наперед жовніра. Пішли кільканяцять кроків і опинилися перед густою сіттю колючих дротів, що стирчали наче колючі найжене терня. Оба ввійшли у високу з таких же дротів браму і тутенькі жовнір зупинив його та вистрілив з кріса.

За кілька хвилин надійшов до них другий жовнір. Оба жовніри щось говорили собі, гей би по циганському, але Гнат нічого не розумів їхньої розмови. Зрозумів тільки, що це були Мадяри. Адже минувшого тижня він бачив їх цілу хмару, як вони перебиралися за річку... Бачив теж і біля своєї хати, як вони йому курей та теличку забирали. Гнат може був би й не дав їм телички, але одно, що війна, а друге — вони-ж „наші", служать „нашому" цісареви і бють Москалів.

Другий Мадяр звернувся до Гната:

— Ти Русс? Русс, чоловіка?

— Русин, панoньку, Русин — пояснював Гнат тремтячи, не розуміючи, нащо їм цього треба.

Мадяр витягнув хустину, завязав нею Гнатови очі і сказав сердито:

— Іді, Русс!

Пішли кудись мовчки. Гнат, наче те ягнятко, наперед, жовнірище-Мадяр за ним. Гнат шпотався, шукав ногами дороги, збивав собі до крови пальці об каміння... Прикро було йти з завязаними очима. Але він не жалівся на це. Одне тому, що й не смів таки, а друге — перед ким буде жалуватися, як той, ще останній туман, не розуміє його мови?

Нарешті зупинилися й Мадяр розвязав Гнатови очі.

Були біля якоїсь хати, одначе Гнат не міг пізнати, чия вона. Хоча він, менш-більш і знав газдів у цьому селі, але, йдучи з завязаними очима, не міг зорієнтуватися, куди це зайшов.

Мадяр передав його вартовому, що стояв біля цієї хати, і відійшов собі кудись.

Вартовий став приглядатися

(Докінчення на стороні 3-тій).

*) Слово німецьке — по нашому клич, гасло.

З українського життя в Америці.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Другі збори українських торговців і підприємців.

У середу вечером, 30. падолиста, відбулися в Ню Йорку другі з черги збори Укр. Підприємців і Торговців.

Відповідно до ухвал попередних зборів, виготовив Організаційний Комітет враз зі Статутовою Комісією статути нового підприємства. Згаданий статут носить назву: Конституція й Статути „Союза Українських Торговців і Підприємців".

Збори отворив тимчасовий голова товариства гр. К. Лисюк і привитавши зібраних, пояснив ціль основання Організації Українських Бизнесменів. Згадану організацію основано тому, що чужі союзи не можуть нам дати того, чого вимагають наші обставини. Опісля тимчасовий секретар організації, гр. В. Топольницький, перечитав протоколи з засідань Статутової Комісії. Відтак на зазив предсідателя почав гр. Топольницький відчитувати вироблений статут організації підприємців. З перечитаних параграфів статута показується, що ціллю новозаснованої організації є зєдинити українських торговців для піднесення економічного розвою серед українського загалу, а також причинитися до поширення бизнесових підприємств серед Українців, вести пропаганду для піддержки українських бизнесменів, відкривати фінансові інституції для піддержки української торговлі й промислу, давати почин до основування гуртових складів і переводити всякого рода бизнесові операції.

Щоби стати звичайним членом „Союза Бизнесменів", треба заплатити вступне, яке виносить 25 долярів, та платити місячні вкладки, у висоті 2 доляри місячно. Крім членів звичайних є ще члени почесні, яких іменується за визначну працю на економічнім полі для добра українського загалу. Почесні члени мають права звичайних членів, з виїмком права голосу при виборах управи, та самі не можуть бути вибрані членами управи. Також можуть ще бути члени спомагаючі; ними можуть бути фізичні особи, або фірми, які причиняються грошевими датками до піддержки Союза.

Управа „Союза Бизнесменів" складається з 9 членів, які вибирають з поміж себе предсідателя, заступника предсідателя, касієра, секретаря, 3 контрольорів і 2 суддів.

Річні загальні збори „Союза Бизнесменів" відбуваються у третім тижні місяця січня. Надзвичайні загальні збори скликається в міру потреби. Що до вибору членів, то при виборах управи на 1928 рік кандидати, що одержали найбільше число голосів, мають остати членами управи через три роки, ті, що одержали найблизше число голосів, мають засідати в управі через 2 роки, а ті, що одержали найменше число голосів, будуть засідати в управі лише через рік. По 1928 році буде вибиратися що-річно лише 3 членів на протяг трох літ. Щоби засідати в управі, треба бути найменше рік бизнесменом. Се менше більше головні основи „Статута Українських Торговців і Бизнесменів". По перечитанню статута наступила коротка дискусія, у якій забирали голос майже усі присутні бизнесмени. У дискусії підносилися закиди, що ціль „Клюбу Бизнесменів" не означено докладно в статті. На се дав відповідь голова зборів, який сказав, що сей закид не є стійний, бо ціль новозаснованого товариства лежить не у фразах, але у ділах.

Опісля приступлено до вибору управи „Союза Бизнесменів", до якої ввійшли слідуючі громадяне: К. Лисюк як голова, Пасічник як заступник голови, П. Стасюк як касієр, В. Топольницький як секретар, Кулинич, Кучкуда й Лосик як контрольори і гром. Яремова та гр. Буджак як судді. Ухвалено теж розвинути як найбільшу агітацію за приєднанням нових членів до новоосновані організації.

Слідуючі збори має назначити уряд.

Присутний.

БОСТОН, МАСС.

ПАДОЛИСТОВЕ СВЯТО.

Збірка в українській церкві на дім інвалідів у Львові.

Як много громад українських, які проживають в Америці, так само і українська громада в Бостоні обходила сього року перший раз роковини Першого Падолиста.

Дня 6. падолиста с. р. відслужив о. Кучер поминальне богослужения за поляглих Борців за Волю України. Богослуження відбулося дуже торжественно.

На середині церкви була построєна велика стрілецька могила прибрана цвітами, а на могилі поставлено хрест з великим вінцем з дубового листя, попереплітуваний синьо-жовтими і червоними лентами. Під вінцем маячіла прикріплена до хреста чорна лента, які кінці звисали на свіжу чорну могилу, а на ній виднілась напись, вирита золотими буквами: **Поляглим Борцям за Волю України".** На могилі лежало стрілецьке оружжя і козацька шапка з синього-жовтою кокардою.

Сейчас по Службі Божій о. М. Кучер, перебравшися в чорні ризи, вийшов перед могилу, щоби відправити парастас за Поляглих Синів України. В парастасі не споминано „рабів", лише молено за „поляглих Дітей України", за „поляглих Синів за волю України". Підчас парастасу перед каноном відчитав священик євангелію за усопших, а сейчас по нїй мав патріотичну промову. Говорив про значіння Падолистового Свята, про значіння давних могил на Україні і про теперішні могили, які немов розсіяні по цілій Україні, в яких спочивають спокійним сном Борці за Волю України. Теперішні могили є німов ті сторожі, які накликують нас, щоби ми не проспали догідного часу, принагідної хвилі, щоби ми були чуйні на кождий поклик, щоби ми повстали за Україну і окупили її Волю та стали самостійними і незалежними. Се не була промова штучно вивчена, це не говорив той, що не бачив того нещастя яке проходила Україна, — ні, се говорив воїн, старшина У. Г. А., який пережив ту нещасну, невдачну українську війну, який нераз заглядав смерти у вічи, який перебрув голод, холод, полон, денікінський плямистий тиф. Промова священика була повна чуття, повна переконань, лялася з глибини серця і закорінювалася у серцях присутних. Під кінець промови, повний зворушення і запалу промовив: „Герої, Борці за Волю, поляглі Сини за самостійність України, перед вашим безсмертним духом ми склоняємо голови, віддаємо вам заслужену славу, честь і пошану, а до Всемогучого Творця заносимо щирі молитви за ваші душі. Во віки вас будемо споминати і величати. То що можемо, то вам віддаємо. Ви спіть спокійно, а ми в догідний час підемо вашими слідами, щоби виборити собі волю і самостійність.

„Та чи лише сі жертви заподіяла нам війна, що розсіяла могили по нащій Україні. Ох, ще много горя заподіяла нам війна. Вона нам полишила людей сліпих, глухих, кривих, покалічених з невигоїними ранами, спаралїжованих. Люта війна полишила нам інвалідів. Хто їм дасть поміч в таке тяжке лихоліття, коли наш рідний край знищила повінь, хто поможе їм збудувати захист? **Той великий обовязок спадає на нас, ми мусимо мати дім для інвалідів, бо на сім горю, яке нам заподіяла війна, ще не конець; ми лагодимося до великого діла, а таке діло вимагає великих жертв, будьмо отже на них приготовані, бо як хочемо спокою, то лагодьмося до війни.**

„Я маю велике переконання, що ані одної особи нема у церкві, яка не відчулаби в недолі інвалідів, тому я вірю, що кожда особа для них щось жертвує, щоби хоч тим показати любов до рідного краю і співчути недолю борців за волю — інвалідів".

Опісля відбулася збірка жертв на дім інвалідів у Львові. Зі збірки прийшло $113.50, які переслано до Обєднання в Філаделфії для переслання інвалідам.

По скінченню Поминального Богослуження відспівано народний гимн „Ще не вмерла Україна". Всі присутні розійшлися у великім одушевленню з надією, що внедовзі для України настануть лучші часи. Сей день на довго полишиться в памяти бостонської громади, бо не одного і не одну промова о. М. Кучера зворушила до сердечних сліз.

Рівнож годиться згадати, що у Бостоні гостив гром. др. Вол. Клодницький, який своїм відчитом 30. жовтня с. р. і своєю лекцією 1. падолиста дуже то скріпив українську громаду на дусі. Др. Клодницький відповідав всім на всякі поставлені питання. Відповідав дуже влучно, що навіть і противники були вдоволені. Др. Клодницький глядить на справи політичні оком далекого зріння. А це змушує навіть його політичних противників до пошани.

На Дім Інвалідів зложили: П. Костецький $4.00; Анастазія Грицевич $3.00; по $2.00: Н. Давискиба, о. М. Кучер, Катерина Зінковська, В. Косован; по $1.00: Н. Ковердович, Іл. Ставничий, Марія Зварич, Анастазія Стадник, Магд. Зварич, Катерина Виноградник, Анна Переходюк, Марія Берестецька, Йосиф Бербелицький, Олена Рибак, А. Івашків, Татіянна Камінська, Анна Гримак, С. Чопик, Ів. Майданий, П. Завальнюк, Анна Косован, Катерина Любачівська, М. Давискиба, Анна Кущак, Т. Тодощук, П. Уляшкевич, М. Шемета Катерина Яворівська, Іл. Чопик, С. Кучер, Г. Петрейко, М. Джабанюк, Марія Сілінська, Ів. Чічко, Ів. Берестецький, Г. Гундяк, П. Боднар, Г. Солтис, Д. Кузь, Марія Григорчук, Катерина Томаш, А. Давискиба, Марія Кузюк, Софія Безупка, Іл. Волощук, Ів. Зінковський, Г. Криклевець, Іл. Теличин; по 50 цнт.: С. Антонюк, Д. Шидловский, А. Хомин, Ед. Шпаковский, С. Штогрин, А. Каправий, Ксєня Ярош, Анна Пацак, Юстина Чопик, Текля Золочівська, Софія Козак, Параскевія Ульчак, Д. Пацак, О. Січкоріз, С. Бойко, Т. Хархут, М. Шафранський М. Мартинюк, Ів. Купчак. Дрібними датками зібрано $4.00. — Разом $113.50, які вислано до Обєднання.

Іван Масний, секретар.
Йосиф Бербелицький, кас.

ЯК БУДУЄМО СИРОТИНЕЦЬ У. Н. СОЮЗА.

360.

Тов. Українська Січ, від. 59 У. Н. Союза, в Бриджпорт, Конн.

Хвальний Заряде! — Повідомляю Вас, що наш відділ на своїм мітінгу вибрав постійний комітет для збирання жертв на Сиротинець. Аби зробити більшу агітацію, комітет постановив найперше дати представлення „Сироти", а відтак узятися „з цілою силою нараз" до збирання жертв. Я, беручи в свої руки керму згаданого комітету, хочу, щоби всьо вийшло як слід, отже задумую вести роботу пляново. — **В. Венгринович.**

Замітка від Гол. Комітету: Сей відділ числить 90 членів. Він прислав доси на Сиротинець $82.00 і — як бачимо з повисшого письма — не думає закладати рук, але з повним запалом забирається до дальшої роботи на користь нашої проєктованої інституції. Се є дуже похвальна річ і добрий примір для тих відділів У. Н. Союза, які в справі Сиротинця ще ані пальцем не рухнули, а також для тих, які дали „відчіпного" пару долярів і пішли... спати.

Над морем.

— Коли ви вже тут над морем, то можете викупатися.

— Дивна льогіка! То на вашу думку я мусів би все літати, коли лише виходжу на воздух.

Дарований заяць.

Назр Ед Дін Годжа, був знаменитий турецький гумористі. Є про нього ріжні сміховинки. Ось одна з них:

Один селянин прийшов раз до годжі (себто священика) і дав йому в дарунку вбитого заяця. Назр ед Дін угостив щедро селянина, а з заяця зварено росіл.

Минув тиждень. До Назр ед Діна прийшло кількох інших селян.

— Що ви за одні? — спитав їх годжа.

— Ми сусіди того, що тут приніс заяця.

Назр ед Дін казав їм подати легкого вина, щоби прохолодилися.

Минув іще тиждень, знову прийшло кількох селян.

— А ви за одні? — спитав Назр ед Дін одного з них.

— Ми сусіди сусідів того, що тут приніс заяця.

— Дуже добре, — відповів господар і казав подати кождому з них чистої води.

Селяне поглядали на себе здивовано.

— Це — пояснив їм Назр ед Дін — росіл із росолу з того заяця, що то його приніс був мені в дарунку той селянин.

Учитель: Бабинський, скажи мені, який продукт землі є найзвичайніший?

Ученик: Богато, прошу пана професора.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

А. Д., Ню Йорк, Н. Й. Ви пишете: „Чи не моглиби Ви мені розвязати, що се значить? Я вичитую всі українські ґазети, як се кажуть, від дошки до дошки. В одній ґазеті я найшла цікаве оголошення одного дуже вченого чоловіка, такого, що й високі школи покінчив, і титули має, а і тепер став до спілки з другим таким ученим, як він, що увесь розуму вчити. В тім оголошенню було написано: „З української, польської, німецької, російської, чеської, жидівської та старинних кляснчних мов і з англійської та инших мов на рідну мову переклади виконує". Я гадала, що се похибка, і була певна, що в другім числі вчені редактори, що сю ґазету видають, справлять сю похибку. Але виходить слідуюче число, а в ньому те саме. Відтак ще одно, і знова те саме. Тому я виджу, що воно вже так має бути. Ось можеби Ви нам вияснили: Яку то мову мають на ґадці сі вчені перекладчики? Що то за рідна мова, на яку треба перекладати з української? Чи не пишеться, та ґазета, тою рідною мовою, з котрої треба ще перекладати на українську?"

На се питання зайве відповідати. Нам здається, що автор сього оголошення просто, дійшовши до кінця речення, забув, від чого почав. Заміг не тут хиба те, що такі люди звичайно пориваються другим людям читати лекцію про те, чого не треба забувати. Але се вже їх діло: чого їм боронити хоть сеї потіхи? Нам треба стояти понад такі дрібниці. Не дивімся в ґазеті за такими несущними справами, а дивімся на її суть.

Д. К., Ізелин. До зорганізовання школи не потреба чартеру, Школа може істнувати й не чартерована.

А. М., Филаделфія, Па. Ми раді з того, що Ви членом Союза, але з того, ще не виходить, що Ваші вірші чи дописи мусять бути друковані. Ми бачимо Вашу добру волю в Вашім послідним вірші і добру думку, але нема риму і добір слів невідповідний.

І. Л., Централія, Па. За відправлену Службу Божу і промову з приводу ювилею Братства нема чого складати аж подяку в ґазеті, бо це мало кого цікавить. Зате подайте опис свята. Згадайте про те, як відділ розвивався, скільки мав на початку членів, а скільки має тепер, скільки має маєтку і скільки підчас ювилею зложено на Сиротинець У. Н. Союза, чи на потерпівших від повені, чи на інвалідів — то ми це радо помістимо, бо се заслугує на те, щоби й другі члени та відділи таке читали. Тоді буде для Вас честь, а для загалу користь.

П. Ш., Когос, Н. Й. Збірок на дзвони не проголошуємо.

Н. Л., Карнегі, Па. Не надається.

С. Л., Нюарк, Н. Дж. Збірок на погорілих не проголошуємо. Такі збірки мають характер наскрізь приватний. Приятелі і знакомі помагають приятелям.

Витинки з ґазет надіслали: В. Максимович з Филаделфії, Па., А. Федорович з Норт Тонаванда, Н. Й., Р. Скрипець з Нюарк, Н. Дж., Т. Лебіщак з Честер, Па., П. Шульган з Бінгемптон, Па., о. В. Касків з Нортгемптон, Па., Г. Черняхівський з Филаделфії, Па., Матейчук з Гемонд, Інд., Г. Опир з Нюарк, Н. Дж., о. І. Гундяк з Майнерсвил, Па., М. Туркот з Филаделфії, Па.

(Докінчення зі ст. 2-гої).

НЕ ЗРАДИВ.

Гнатові. По хвилі він аж плеснув у долоні із здивування.

— А ви-ж чого тут, вуйку Гнате? — спитав перелякано.

Гнат придивився йому теж. Це був сусідів Михайло.

— То ти, Михаську? — зрадів умить Гнат. — От гарно, що хоч знайшов свого чоловіка! А я, знаєш, утік з того боку... Кляті Москалиця хотіли, щоб я їм броди у річці показував, а я забрався, тай утік сюди.

Михайло вдарився об поли.

— І що-ж ви наробили, вуйку!

— Як то, що? — злякався і Гнат.

— Та ви знаєте, вуйку, що ви зробили? По свою смерть прийшли сюди.

— Що ти кажеш Михайле!? — ще гірше злякався Гнат.

— Таж тутеньки, вуйку, Мадярня поганиця від Татарів — ви знаєте! Капітан у цьому полку наче самий дідько з пекла... Вчора повісив пятнацятеро таких утікачів, як це ви.

Старий Гнат аж упрів зі страху.

— Та я-ж утікав сюди...

— Ая-я, ви! — сердито перебив Михайло. — Ви думаєте, що він питатиме вас, чого ви втікали сюди!... Скаже, як і вже богатьом — русс, шпіон, московфіл і — гайда на шибеницю!

— То може би ти, Михайле, вступився перед ним за мною... Посвідчив... Синочку!

— Пусте, вуйку! — зітхнув Михайло. — Треба таки було вам з дому не вибиратися... Я нічого не можу помогти вам у цьому. Бо як буду говорити щось за вас, то вони скажуть, що я у змові з вами... І тоді нас обох на шибеницю потягнуть — хіба, думаєте, не було вже такого?

Гнат затерп увесь. Такий був лютий на себе, що був би катував себе, як найтяжчого ворога. Але потішався надією.

За хвилю надійшов Мадяр і змінив Михайла на варті.

Розмовляти вже не було з ким і старий Гнат переживав до півночі ціле пекло.

В опівночі повели його до капітана. Це був чистенький, огрядний циганище.

— Ти Русс?... Русс, кльопа? — закалакотів до нього.

Гнат упав йому до ніг і майже заспівав благаючи:

— Помилуйте, батеньку! Я Поляк. Я утік, бо...

— Га-га-га-га! — перебив йому лукавим реготом капітан. — Русс, кльопа, Русс... Шпіун, Русса-а?

— Батеньку мій! Цісарю наш добрий! Я не шпі...

Капітан-Мадяр ані слухав. Щось сказав жовнірові і той вийшов. Гнатові загрозив, щоб мовчав. По хвилині Мадяр вернувся з другим, таким же як і він, Мадяром.

Капітан щось наказав обидвом і вони вийшли, узявши й старого Гната з собою.

Жовніри вели Гната якоюсь вузькою, бурянистою стежкою. Гнат ледви волік ноги, та не тямив, що це з ним діється. Він попав у якийсь обморок і ніби снив прикрий, кошмарний сон.

Але як прийшли на травниту поляну і перед Гнатом засіріли високі стовпи з поперечкою — він раптом стямився і зрозумів усе. Упав перед жовнірами на коліна, плакав, цілував їх запорошені черевики, обіймав їхні ноги...

— Люде, помилуйте, я-ж нічого не винен! — благав охрипло, несамовито повзучи по землі.

Але жовніри були мовчазні, наче лихі демони.

Бо люде погубили вже серця, попращалися з усякими людськими почуваннями.

Гнат був би тепер вів на них і Москалів і найлютіших Татар, — був би навіть ціле пекло чортів провадив на них.

Але за пізно вже.

Мовчазні жовніри притягнули Гната під шибеницю і силою вложили йому петлю на шию. Пізніше один з них стягнув у долину мотуз.

Гнат несамовито заревів, захарчав і судорожно затріпав у повітрі ногами.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЄ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — СЕ СИЛА. — ПИШІТЬ ПО НАЙНОВІЙШИЙ ЦІННИК КНИЖОК.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО СТАРОМУ КРАЄВИ.

—o—

КАРНЕҐІ, ПА.

Уряд тов. Січ, від. 136. У. Н. С. потерпівшим від повені.

Підписані урядники висше поданого відділу У. Н. Союза, вислали чеком до Обєднання $25.00 на потерпівших від повені.

Рівнож зложили ми свої желання Світлому Конґресови Обєднання як найлучших успіхів, щоби делеґати радили для добра й визволення наших братів у Старім Краю.

Дмитро Капраль, предс.;
Андрій Крупа, секретар;
Микола Винник, касієр.

—o—

ФРЕКВИЛ, ПА.

Українська гр.-кат. громада при церкві св. Арх. Михаїла в Фреквіл, Па., потерпівшим від повені.

На поклик нашого пароха о. І. Фекули зложили тутешні громадяни для потерпівших від повені свої жертви: У церкві зібрано $29.70. Жертвували: о. І. Фекула $3.00; по $1.00: П. Довгий, І. Тиньо, В. Сидор, Т. Гришко (мол.), А. Пука, Іл. Лазарко, М. Шабовська, Е. Радковська, М. Любинецька; дрібними датками зложено $17.70. Дальшою збіркою по домах занялися: І. Криба, Ю. Брянка, В. Заґібайло. Жертвували: В. Заґібайло $5.00; по долярови: І. Криба, Ю. Брянка, К. Москалик, Д. Дуцилович, Т. Тренич, Гр. Жук, В. Мих, В. Найдух, С. Мелінчак, Анд. Гриньдьо (мол.), Анд. Гриньдьо (ст.), Іл. Гарбіст, Ант. Васайдес (Литовець), Л. Богард (Жид), Із. Ліпкин (Жид); по пятьдесять центів: К. Митчак, О. Кіцак, М. Юрковський, Гр. Сидор, Б. Свірський (Поляк); Бр. св. Василія, від. 38. У. Н. Помочі $5.00; Бр. св. Петра і Павла від. 242 У. Н. Союза $5.00; Амер. Укр. Горожанський Клюб $5.00. — Разом зібрано $67.20 і відіслано до Обєднання.

Василь Заґібайло.

—o—

ДЕТРОЙТ, МИШ.

З роковин уродин на потерпівших від повені.

Дня 29 жовтня, с. р. справляв гр. Олекса Зданкевич 30-літні роковини уродин своєї жени і запросив до себе кілька своїх приятелів. В часі забави згадали гості і за Старий Край та дрібними датками зложили $7 на поміч для потерпівших від повені. Маленька се жертва, але щира — длячого? Тому, бо в нас в Детройт, Миш., бувають що суботи і неділі забави, але на жаль на них не згадується про жертви на Ст. Край. Добре би було, щоби при кождій такій забаві збирано хочби по кілька долярів, бо з часом такі малі жертви зробили би більшу суму від тої, яку одержується з доходів з балів.

Василь Шанайда.

—o—

НЮАРК, Н. ДЖ.

Укр. товариство ім. Ів. Ґонти й збірка на балю на потерпівших від повені.

Тов. ім. Ів. Ґонти, від. 110 У. Н. Помочі в Нюарку, виасиґнувало зі своєї каси 25 долярів на потерпівших від повені. На балю зібрано $10.34. З підприємства урядженого для поводян прийшло $1.38. Разом вислано до „Обєднання" $36.60. На пересилку видано 12 ц.

За уряд тов. ім. Івана Ґонти:
П. Корейко.

—o—

ГЕЙЗЛЕТОН, ПА.

Жертви на потерпівших від повені в Галичині.

Заходом Гейзлетонської Громади скликано збори, на котрих порушено також справу допомоги потерпівшим від повені. На зборах поручено одноголосно занятися згаданою справою місцевому Українському Комітетови. Згаданий Комітет занявся збіркою. Зложили жертви: Укр. гр.-кат. парохія $35; по $5 зложили: о. Володимир Обушкевич, Ілько Качмарик, Укр. Драматичний Кружок; по $3: Михайло Процько й Вол. Романків; по $2: Ів. Кузів, П. Шерстій, К. Кривошия, О. Костюк, Ст. Аптульський, М. Дашівський, В. Луговий і Т. Дрань; Ст. Глинявський $1.50; по $1: А. Шубеляк, М. Двуліт, М. Цепін, А. Капустинський (мол.), М. Устянівський, В. Кабай, О. Панько, Д. Клим, Ант. Гриб, С. Сліворський, О. Дріль, В. Макарик, Анд. Пелехач, О. Шараварко, Ол. Ткачишин, В. Шляхтянчин, П. Гирчак, Ю. Сиса, П. Ковальчук, А. Процько, Ф. Петрак; по 75 ц.: Марія Осадчук і Д. Андрусів; по 50 ц.: Анд. Поґар, С. Староньчак, І. Подґурський, Дм. Матис, Гр. Вовк. — Разом $97. З каси комітету доложено 3.00 і вислано чеком суму $100 до Обєднання.

Дальша збірка продовжується. Таксамо зібрано з нагоди Падолистового свята 20.00, які вложено до банку на чекову книжку. Сю суму призначено на інвалідів, а дальшу збірку продовжується. Виказ жертводавців проголоситься пізніще.

За Комітет:
О. Шараварко, предс.;
В. Шляхтянчин, кас.;
О. Костюк, секр.

—o—

ГЕРКИМЕР, Н. Й.

Збірка лепт на поміч потерпівшим від повені галицьким Українцям:

У церкві Ютика, Н. Й. . .	$12.50
" в Литл Фолс, Н. Й.	11.00
" в Ром	10.00
" в Геркимер	4.00
Разом	$37.50

Згадану суму переслано до „Обєднання" з просьбою післати її Краєвому Комітетови у Львові.

о. І. Крохмальний.

—o—

ФІНІКСВИЛ, ПА.

Дохід з балю на потерпівших від повені.

За стараням гр. М. Куриляка й Дмитра Савчина скликано збори, на яких ухвалено устроїти баль, з якого чистий дохід призначено на потерпівших від повені. Баль відбувся 1 жовтня. Чистий дохід виносив $45.03, які переслано до Старого Краю через „Обєднанне".

Отсим складається публичну подяку тим, що занялися устроєнням балю, та зложили свої жертви.

Мартин Воробець.

—o—

ДЖАНЕТ, ПА.

Спис жертводавців на потерпівших від повені в Галичині.

Українська гр.-кат. парохія $20.00; по $5.00: о. Вас. Зацерковний, Мих. Мицак, Вас. Шелеґіда, Тео. Шелеґіда, Пил. Ясновський, Анд. Кривоняк, Мих. Ткач; по $3.00: Гр. Дидів, Вас. Буртик; по $2.00: Ів. Гаврилишин, Тео. Яким, Мир. Фіялка, Ник. Кіч, Ник. Пішко, Анна Піцко (дочка Миколи); по $1.00: Йос. Напованець, Ів. Павлик, Анд. Ольшевський, Ів. Пастир, Мих. Когут, Мих. Вус, Ів. Пендлишак, Тео. Дзевар, Анд. Добуш, Ст. Вашко, Йос. Войтко, Кароль Скочипець, Вас. Шумський; Пет. Мачужак $1.05; дальше по $1.00: Ант. Деринь, Лука Лопушанський, Мих. Бабяк, Ів. Юрчак, Кость Глебич, Гр. Цицик, Ів. Мачержак, Марія Луців, Тео. Ґрисяк, Гр. Шелеґіда, Ів. Сернюк; по 50 цнт.: Мих. Андрейо, Мих. Драбан, Ю. Вашко, Ів. Белюш, Мих. Петрюн, Тео. Богайчук, Кир. Павлечко, Мих. Мачержак, Ів. Череп, Павло Роренц, Мих. Мисько, Ник. Іванюк, Мих. Кандрач, Ю. Сполський, Ст. Война, Ів. Томашевський, Ник. Верхола; по 25 ц.: Дм. Гасичак, Вас. Беч, Яків Бурляк, Вікт. Ковальська. — Разом $107.55.

З того вислано $103.00. В руках касієра зістало $4.55. Колектували: М. Мицак, Ів. Гаврилишин, Мир. Фіялка.

ЗБІРКА НА УКРАЇНСЬКУ НАРОДНУ ШКОЛУ.

Школа ся міститься в українській церковній галі при 14. вулиці в Ню Йорку.

На хрестинах у гр. І. Шкварка, дня 20-го падолиста, зложили на зазив гр. Бобисюкової, членицi Головного Шкільного Уряду, слідуючі громадяне ось такі жертви: І. Редчук $25; П. Редчук $5; по $1: Л. Мулик, С. Ганаско, О. Бобисюк, Павліна Бобисюк, І. Шкварок, Анна Шкварок; Демко Олійник 50 ц. Разом $36.50.

Уряд Шкільний в імени малої дітвори дякує всім жертводавцям, а спеціяльну подяку складає гр. І. Редчукови за таку поважну жертву. Є се доказ національної свідомости.

За Шкільний Уряд:
Ілія Шкварок, писар.

ПОДЯКА

Я низше підписаний, член брацтва св. Арх. Михаїла, від. 209 У. Н. Союза в Картерет, Н. Дж., складаю сердечну та щиру подяку Головним Урядникам У. Н. Союза як також Членам сеї орґанізації за уділення мені запомоги з каси У. Н. Союза в сумі 75 долярів, котра то запомога дуже стала мені придатною в часі моєї довголітної недуги. Нехай Всевишній сторично надгородить наш У. Н. Союз за се та нехай зростає він у члени для добра й помочі Українському Народови. Ті Українці, що ще не вступили до сеї орґанізації, нехай беруть собі мене за примір, та нехай чим скорше вступають до брацтва св. Арх. Михаїла, відділ 209 У. Н. Союза. Згадане Брацтво в протягу 19 літ свого істнування неодному прийшло з поміччю й виплатило братську запомогу зі своєї каси. Ще раз щиро дякую як Головному Урядови так і місцевим Урядникам за їх щиру опіку надімною.

Дмитро Музика.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИСЬ „СВОБОДА".

ЖАРТИ.

Суддя: А крім того ви обвинувачені за підкупство.
Злодій: Я?!
Суддя: Так. Ви хотіли дати ковбаси поліційному псові.

—o—

В гостинниці.

Гість: Алеж мій пане, ви мені подали смердячі яйця!
Вейтер: Нічого дивного, ласкавий пане, тепер на світі таке зіпсуття, що навіть кури несуть зіпсуті яйця.

—o—

Що дістав.

— Що тобі дала бабуся, коли ти їй складав бажання на імянини?
— Дала мені поцілувати руку.

—o—

В торговлі обуви.

— Гадаю, що ці черевики будуть добрі на вас, ласкава пані?
— Вони ще богато за великі! Навіть не тиснуть мене ні трохи в пальці!

—o—

Мудрий барбер.

Гість: Алеж, пане, чому ви розказуєте мені такі страшні, жахом проймаючі історії?
Барбер: Це влекшує мені роботу! Волосся так гарно стає вам тоді дубом!

—o—

Треба вміти помогти собі.

— Як я пустився у світ, я мав на маєтку всього одного доляра!
— Якжеж ти дав собі раду?!
— Я зателеґрафував додому, щоби мені більше прислали.

—o—

— Тату — питається шістьлітня дівчинка — що то значить: У Богдановім записнику написано „Колюмб 1492"?
Батько подумав хвильку і каже: — Колюмб мав торговлю яйцями, а 1492 то його число телефону.

—o—

Батьківські радощі.

— Ага, приятелю, я ще не бачив твоїх близнюків. Коли найвідповіднійше прийти, щоби побачити їх?
— Так коло півночі, тоді вони найвеселійші.

—o—

Учитель: Степан Кіт, повтори казку про Івасика і чарівницю, яку я вам щойно розказав.
Ученик: Ах, прошу пана професора самому щераз розповісти, бо пан професор ліпше знають її, ніж я.

—o—

— Дідусю, я вже не піду до дому. Лишуся у вас.
— А чому? Що на те сказала би мама? Чому не хочеш іти до дому?
— Бо там мушу від рана до вечора вчитися глупих віршів!
— Віршів? А навіщо?
— А на ваші імянини, дідусю.

—o—

— Земля є округла. А відки знаєш се, Порохняк?
— Бо пан професор казали це на попередній годині.

—o—

Волить не пробувати.

Мати (до синка): — Чому боїшся поцілувати свою нову няню?
Синок: Бо тато хотіли її вчора поцілувати, а вона вдарила за те татка кілька разів у лице.

—o—

— Нічого не дам вам! Такий сильний чоловік із здоровими ногами міг би прецінь щось заробити собі.
— Прошу пана, колиб я не мав здорових ніг, то не міг би ходити за прошеним хлібом.

—o—

На науці ботаніки.

Учитель: До якої родини належить грушка?
Ученик: То залежить від того, в чиїм саді росте.